

Reg. Vesting Artillerie 1ste Bataljon. Dus geen gewoon infanterist, zoals van 19 jaar meer. We zouden ook wel maken dat we er op tijd waren en in Middelburg waren we allen wel bekend. Was wel niet naar Kootje Welleman of zijn zinn en Vermeule, maar we deden het niet. We namen de gevolgen wel voor onze rekening. We zijn dan ook in Vlakte op de sneltrein gestapt en onze fietsen kwamen ze van Marien meeuwsen, de kolenboer met een wagen om. Hij was toen in die tijd bode van de Oostdijk op Krabbendijke. En daar hij zelf ook op moest viel dat nog al gemakkelijck. Dan was er nog Marien een Paardekoper, ook uit Krabbendijke en Marien Ruissen uit Waarde en Lou. zeer Moerman uit Rilland. We zouden 's middags om kwart over 2 met de sneltrein voorbij Krabbendijke komen, want het stond alvast dat we toch wel Holland in moesten. We hadden allen een label die we in Middelburg beschreven en waarop stond waar we naar toe gingen. Deze bonden we aan een steen om uit de trein te gooien. Volk stond er genoeg op het perron, dus zou de een of ander ze wel opvangen en doorgeven aan onze vrouwen of familie. Nou deze label wat het opschrift betreft laat ik hier voor de aardigheid even volgen

De Heer C. van Velzen.

Johannes! Laat direct mijn Vrouw weten, dat we naar Den Helder gaan. Groete aan Vader, Zusters en Broers, inzonderheid mijn geliefde Vrouw en kind.

Kees.

Nu dacht ik dat Broer Johannes ook daar zou staan maar ze werd opgevangen door Postbode Lindenberg, die hier toen was en die al sedert jaren dood is. Hij moest bukken voor de stenen en toch was die man zo blij dat hij dat bericht als eerste opving. Ik heb daar nog een brief van die ik kreeg van mijn lieve Vrouw en waarin zij dat schreef. Maar voor ons was het een zeer pijnlijck geval. Van het uiterste zuiden naar de kop van Noord-Holland en dan allemaal getrouwde mannen. We hebben ze nog al eens geteld en dan deed de trein er 9 uren over en stopte aan 55 stations. Te begrijpen dat er menig hartelijck woordje naar de zijde van onze regering in die tijd werd gesproken. Verder kon het niet anders hadden ze ons nog verder weggestopt. In ieder geval had ik daar toch nog een kennis, want er woonde in Den Helder een buurmeisje van ons die getrouwd was met een Zeeofficier, n.l. Saar Elenbaas een dochte van de vroegere Burgemeester. Ik ben ze dan ook in die tijd dat ik daar was een paar keer op wezen zoeken. We kwamen daar 's nachts om kwart over 11 in het stikdonker aan en werden gebracht in een soort barak maar slechts voor een nacht. De volgende dag moesten we naar een oud oorlogschip, dat was nog een houten, ik geloof uit de tijd van Michiel de Ruyter, en dan slieden we in hangmatten, die overdag netjes opgerold werden en dan in een hok daarvoor bestemd werden opgeborgen, zodat er overdag van slaapgelegenheid niks te zien was. Toch sliep men daar lekkerder in dan op een harde stroomatras. Alleen iets er aan wennen. Dat schip heette "De Neptunus" Een foto zit er van in ons Familiealbum. Toch zag het er erg mooi en zindelijck uit. Moest dan ook zeer goed en degelijck onderhouden worden en elke dag zwabberen. Maar wij konden aan dat klimaat daar maar niet wennen. Het is daar veel kouder dan hier met die zeewinden en alles zo kaal en vlak. Tot aan Alkmaar ging dat goed en was het mooi, maar dan daar boven was het akelijck en kaal. Ook geen dubbel spoor meer boven Alkmaar, maar enkel spoor. En nu aan het schrijven naar huis. Zaken regelen per brief. Inlichtingen geven. Bestellen van dit en dan weer van dat. Talrijke brieven en kaarten hebben we vol geschreven en alle nog in ons bezit. De moeite waard deze zo af en toe nog eens over te lezen. Maar nu zouden we het over de dienst hebben. Ik was ingedeeld bij het 4e Reg.